

A NŐ NEM LEHET AZ ÖVÉ...
DE AZÉRT MEGSZERZI MAGÁNAK!

twisted
GAMES

BRIDGET & RHYS

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

Egy hercegnő. Egy testőr. Tiltott gyümölcs... akit meg kell szerezni.

Rhys Larsen testőr, és szigorú szabályok szerint végzi a munkáját: 1) Mindenáron megvédi az ügyfeleit. 2) Nem vonódik bele a magánéletükbe. Soha. És soha még csak meg sem fordult a fejében, hogy megszegje ezeket a szabályokat... amíg nem találkozott vele...

A lány épp olyan makacs, mint ő, és a hűvös felszín alatt olyan tűz ég benne, ami idővel felemésztí a jól bevált szabályokat. Napról napra fokozatosan bontja le a férfi védőfalait, mígnem Rhys kénytelen szembenézni az igazsággal: arra esküdött fel, hogy megvédi a lányt, de igazából nem akar mást, mint megragadni, és...

Bridget von Ascheberg hercegnő szabad életről és szerelemről álmodik. Amikor viszont a bátyja lemond a trónról, arra kell rádöbennie, hogy nemsokára királynő lesz, és egy szeretet nélküli, de politikailag előnyös házasság vár rá. Pedig ő soha nem akarta magának a trónt.

És ahogy új szerepkörében az intrikák és árulások között igyekszik lavírozni, még a benne tomboló vágyat is el kell rejtenie: hiszen a teste és a lelke egy olyan férfit kíván, akit nem kaphat meg.

Az ő váratlan és tiltott szerelmük rövid úton romba döntheti az egész királyságot... és mindkettőjük számára katasztrofális következményeket rejteget.

Ana Huang

regényei felkerültek olyan nemzetközi bestsellerlisták élére, mint a USA Today és az Amazon. Műveiben vonzó alfabímekekkel, erős jellemű hősökkel és rengeteg fülledt erotikával találkozhat az olvasó. Könyveit több mint húsz nyelvre fordították le, és munkásságát olyan médiumok méltatták már, mint a Cosmopolitan, a Glamour UK, valamint a Financial Times. Imád utazni, és a gyönyörű úti céljai a történeteiben is mindig megjelennek. Ana egy finom chai latténak soha nem tud ellenállni, amikor pedig épp nem olvas vagy ír, rengeteget álmodozik, és a soron következő kedvenc éttermét keresi.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VÁLOGATÁS

„Komolyan, ezek a karakterek még jobbak lettek, mint az első könyv szereplői. Igazán romantikus történet.”

Amazon

„Rajongtam ezért a bravúros történetért! Remek, ahogy Bridget és Rhys kapcsolata összeáll. És milyen elképesztő akadályokat kell leküzdeniük ezért a szerelemért! Tuti, hogy elolvasom még egyszer.”

B&N

„Szuper volt! A hercegnő-testőr felállást nagyon imádtam. A Szépség és a Morcos. Egyszerűen csúcs!”

Waterstones

„A Twisted Games – Bridget & Rhys igazi mesébe illő szerelmi történet, imádtam minden másodpercét, egy pillanatig sem unatkoztam, és rögtön az elején magába szippantott. Remekül megírt tiltott románc a hercegnő és a testőr között. Szó szerint minden van benne, aminek egy könyvben benne kell lennie!”

Goodreads

„Már hihetetlenül régóta vágyakoztam egy igazi testőrrománcre, így alig vártam, hogy elolvashassam a Twisted-sorozat második részét. Nagyon örülök, hogy megtettem, mert álomszerű volt a lassan kibontakozó románc a főhősök között, és azon kaptam magam: szorítok értük, hogy boldogsággal záruljon a történetük.”

She Reads

PASSION
VÁLOGATÁS

ANA HUANG

twisted
GAMES

BRIDGET & RHYS

— részlet —

1. FEJEZET

Bridget

– FENEKELJ, GAZDÁM! FENEKELJ EL!

Majdnem felnyerítettem, amint megláttam, hogy a testőröm, Booth milyen képet vágott, amikor Börfej, a papagáj rikácsolni kezdett a kalitkájában. A madár neve nagyjából mindent elárult korábbi tulajdonosának szexuális életéről. A legtöbben jót nevettek ezen, de Booth nem. Utálta a madarakat. Azt mondta, óriási repülő patkányokra emlékeztetik.

– Ezek egyszer még egymásnak esnek – csóválta a fejét Emma, a Mancsok és Karmok igazgatója. – Szegény Booth.

Sikerült megint visszatartanom a nevetésemet, bár a vídamságba némi fájdalom is vegyült a szívemben:

– Nem hiszem. Booth nemsokára elhagy bennünket.

Erre egyébként próbáltam nem is gondolni. Booth négy éve volt már velem, de a jövő héten apasági szabadságra megy, utána pedig Eldorrában marad, hogy a felesége és a baba közelében lehessen. Persze, örültem a boldogságának, de tudtam, hogy hiányozni fog. Nemcsak a testőröm volt, hanem a barátom is, és csak remélni tudtam, hogy az utódjával is hasonlóan jó kapcsolatom lesz majd.

– Ó, tényleg, el is felejtettem! – lágyult el Emma arca. A hatvanas éveiben járt, rövid frizurájában már megjelentek az ősz hajszálok, de barna szeméből melegség sugárzott. – Mennyi változás ilyen rövid idő alatt, kedvesem!

Tudta jól, mennyire utálok a búcsúzkodást.

A főiskola második évétől önkénteskedtem a Mancsok és Karmok állatmenhelyen, és Emmával nagyon jól kijöttünk. Közeli barátom lett, és egyben a mentorom is. Azonban ő is távozni készült. Persze itt marad Hazelburgben, de nyugdíjba vonul, az állatmenhely új igazgatót kap, vagyis ezek után már nem találkozunk minden héten.

– Az egyiknek nem *feltétlenül* muszáj megtörténnie – mondtam félig viccesen. – Te nyugodtan maradhatnál.

– Csaknem egy évtizede vezetem már ezt a helyet, legfőbb ideje egy kis vérfrissítésnek. Ide olyan ember kell, akinek nem áll be a háta meg a csípője egyből, ha nekiáll ketreceket takarítani.

– Azt megcsinálják az önkéntesek – intettem magam felé. Persze én is tudtam, hogy ez azért nem ilyen egyszerű. De Emma, Booth meg a közelgő diplomaosztó a Thayer Egyetemen..., ahol nemzetközi kapcsolatok szakon végeztem – mert ugyebár hercegnőként ezt várták tőlem –, szóval annyi búcsúzkodás állt előttem, hogy öt évre is elég lett volna.

– Tündér vagy. Ezt a többieknek nem muszáj tudniuk, de... – suttogetta, mint valami összeesküvő – te vagy a kedvenc önkéntesem. Nagyon ritka, hogy valaki a te pozíciódban azért csinálja ezt, mert valóban akarja, nem pedig csak a kamerák kedvéért.

Az arcom rózsaszínre váltott a bók hallatán.

– Örömmel teszem. Imádom az állatokat. – Ebben anyámra ütöttem. Azon kevés dolgok egyike volt ez bennem, ami rá emlékeztetett.

Egy másik életben állatorvos lettem volna, de ebben? Az én utamat már a születésem előtt kikövezték számomra.

– Remek királynő lennél. – Emma kicsit odébb lépett, hogy átengedje a személyzet egyik tagját, akinek a karjában egy kiskutya vonaglott. – Komolyan.

Erre már tényleg felnevettem.

– Kösz, de azt inkább kihagyom. Semmi kedvem királynősködni. De még ha úgy is lenne, annak elég kicsi az esélye, hogy az én fejemre kerüljön a korona.

Persze egy kis európai királyság, Eldorra hercegnőjeként nekem azért az átlagosnál jóval nagyobb esélyem volt az uralkodásra. A szüleim kiskoromban meghaltak – anyám már a születésemkor, apám pedig autóbalesetben néhány évvel később –, így én lettem a trón második jelöltje. Nikolai, a négy évvel idősebb bátyám azóta készült átvenni a koronát a nagyapánktól, Edvárd királytól, mióta megtanult járni. Aztán ha Nikolainak lesznek gyerekei, én szépen még hátrébb kerülök az trónörökösi sorban, ami részemről rendben is van így.

Nagyjából annyira akartam királynő lenni, mint megmártózni egy kád savban.

Emma csalódottan ráncolta a homlokát.

– Attól még szerintem így van.

– Emma! – kiáltotta egy másik munkatárs. – Van egy kis gond a macskákkal...

– Mindig a macskák! – sóhajtotta. – Na mindegy, csak nem akartam, hogy mástól tudd meg, hogy nyugdíjba megyek. Jövő hét végéig maradok, úgyhogy kedden még találkozunk.

– Az jó. – Búcsúzóul még átöleltem, aztán a mellkasomban egyre erősödött a fájdalom, ahogy néztem, amint elrohan, hogy véget vessen egy macskaviadalnak.

Még jó, hogy Emma csak a műszakom végén említette ezt a nyugdíj dolgot, különben végig ez járt volna a fejemben.

– Készen van, Felség? – kérdezte Booth, aki már nagyon szabadulni akart Börfejtől.

– Igen. Gyerünk.

– Igen, gyerünk! – rikoltozta Börfej, ahogy elindultunk kifelé. – Fenekelj el!

Amikor megláttam Booth grimaszát, csak kitört belőlem a nevetés.

– Hiányozni fogsz – mondtam neki –, ahogy Börfej is.

A kezemet mélyen a kabátom zsebébe dugtam, mert elég csípős volt az őszi hideg.

– Mesélj az új testőrörről! Milyen ember?

A levelek ropogtak a csizmám alatt, ahogy a kampusztól nem messze lévő házam felé haladtunk. Innen csak negyedórányira volt. Imádtam az őszt és mindent, ami vele járt – a meleg ruhákat, a fák ezernyi színét, meg azt a csi-petnyi fahéj- és füstillatot a levegőben.

Athenbergben nem tudnék végigmenni úgy az utcán, hogy ne másznának a képembe az emberek, többek közt ez volt az egyik legjobb dolog itt a Thayeren. A hallgatók között errefelé annyi volt a királyi sarj, meg a mindenféle celebutód, hogy egy hercegnő nem számított olyan nagy dolognak. Itt úgy élhettem, mint egy viszonylag normális egyetemista lány.

– Nem sokat tudok róla – mondta Booth. – Valami külsős.

– Komolyan? – vontam fel a szemöldököm.

Az Udvar néha leszerződött külsős biztonsági szakemberekkel is, akik a királyi gárda mellett szolgáltak, de az ilyesmi egyáltalán nem volt gyakori. Életem huszonegy éve alatt még soha nem volt külsős testőröm.

– Azt mondják, nagyon jó – mondta Booth, aki valószínűleg félreértette a meglepetésemet. – A haditengerészet különleges egységénél volt, elsőrangú ajánlásai vannak, és rengeteg tapasztalata van már személyi védelemben. A cégnél, ahol dolgozik, ő a legkeresettebb.

– Hm... – *Egy amerikai testőr. Ez érdekes.* – Remélem, jól kijövök majd vele.

Amikor két ember szinte a nap huszonnégy óráját együtt tölti, akkor fontos az összeférhetőség. Nem is kicsit. Ismerem olyan embereket, akik képtelenek voltak megtalálni a hangot a testőreikkel, az ilyenek mellett nem is nagyon maradt meg senki sokáig.

– Biztosan. Felségeddel nem nehéz kijönni, Felség.

– Ezt csak azért mondod, mert a főnököd vagyok.

Booth elvigyorodott.

– Ami azt illeti, nekem a királyi testőrség igazgatója a főnököm.

– Nézzenek oda, de kinyílt a csipád! – emeltem fel a mutatóujjamat. – Mélységesen csalódtok vagyok!

Nevetett. Annak ellenére, hogy ragaszkodott hozzá, hogy „Felségnek” szólítson, az évek alatt szoros barátság alakult ki köztünk, amit nagyra értékeltem. Sosem bírtam a túlzásba vitt udvariaskodást.

Amíg hazasétáltunk, eldumáltunk kicsit arról, hogy nemsokára apa lesz, meg hogy visszamegy Eldorrába. Nagyon büszke volt a kisbabára, aki még meg sem született, és be kell valljam, volt bennem némi irigység. Én még persze totál nem álltam készen a házasságra, meg a gyerekvállalásra, de valahogy mégis vágytam arra, ami most Boothnak és a feleségének megadatott.

Szerelem. Szenvedély. *A választás lehetősége.* Olyan dolgok, amiket nem lehet pénzen megvenni.

Gúnyos mosolyra húzódtott az ajkam. Ha bárki belelátna a fejembe, azt mondaná, telhetetlen vagyok. Hiszen csak egy szavamba kerül, és bármit megkaphatok, erre képes vagyok itt a szerelem miatt nyafogni.

De hát attól, hogy valakinek ilyen meg olyan rangja és titulusa van, még ugyanúgy ember, mint bárki más, ugyanolyan vágyakkal. A vágyak univerzálisak. Csak hát az esély a vágyak beteljesülésére, na, az már nem annyira.

Oké, előfordulhat, hogy pont egy hercegbe szeretek majd bele, aki totál levesz a lábamról, de erősen kétlem, hogy ez összejönne. Sokkal valószínűbb, hogy egy unalmas, társadalmilag elfogadható házasságban fogok élni egy unalmas, társadalmilag elfogadható férfival, aki az ágyban csak a misszionárius pózt ismeri, és minden évben ugyanarra a két helyre visz nyaralni.

Gyorsan elhessegettem ezt a nyomasztó gondolatot. Hosszú még az út odáig, hogy házasságra egyáltalán gondolnom kellene, márpedig a hídon akkor kell átkelni, amikor odaértünk.

A házam elé kanyarodva a tekintetem megakadt egy ismeretlen fekete BMW-n a felhajtón. Gondoltam, az új testőrömé.

– Korán jött – vonta fel Booth a szemöldökét. – Arról volt szó, hogy csak ötre ér ide.

– Azért az nem baj, ha pontos. – Habár fél órával korábban jönni talán tényleg kicsit túlzás.

A kocsi ajtaja kinyílt, és egy nagy fekete csizma talpa érte a felhajtó betonját.

Egy másodperccel később követte a legnagyobb férfi, akit életben láttam. A szám totál kiszáradt.

Szent dögös Isten!

Az új testőröm legalább egy-kilencven magas volt, vagy talán még annál is több, és testének minden négyzetcentiméterén zsúfoltan tolongtak a kidolgozott izmok. Hosszú, fekete haja a gallérjáig ért, egy tincs az acélszürke szemébe lógott, a lába pedig olyan hosszú volt, hogy mindössze három lépéssel letudta a köztünk lévő távolságot.

Ahhoz képest, hogy mekkora volt, meglepően halkan mozgott. Ha nem arra néztem volna, tuti, hogy észre se veszem.

Megállt előttem, én pedig esküszöm, hogy legalább egy centit előrebuktam, mert a testem képtelen volt ellenállni a vonzásának. És valami furcsa vágyat éreztem, hogy rögtön beletúrjak sötét tincseibe. A legtöbb veterán a leszerelés után is megmaradt a rövidre nyírt sérónál, de ő nem tartozott közéjük.

– Rhys Larsen.

Mély, érdes hangja olyan volt a testemnek, mint egy bársonyos simogatás. Most, hogy közelebb lépett, észrevettem egy vékonyka heget a bal szemöldökén, ami egy csipetnyi baljós fenyegetést kölcsönzött a jóképűségének. Az állát a borosta tette sötétebbé, az ingujja alól pedig mindkét kezén valamilyen tetoválás széle kandikált ki.

Épp az ellentéte volt azoknak a jólfésült, simára borotvált pasiknak, akikért általában odavoltam, de ettől még simán beindultak a pillangók a hasamban.

Egy szó mint száz, sikerült egy pillanat alatt annyira zavarba jönnöm, hogy még válaszolni is elfelejtettem. Booth köhintése térített magamhoz.

– Ja, én pedig Bridget vagyok. Örülök, hogy megismerhetem. – Csak remélni tudtam, hogy egyikük sem vette észrevette, ahogy a pír felkúszott az arcomra.

Szándékosan nem mondtam a *hercegnő* címet. Valahogy olyan kérkedő lett volna egy ilyen hétköznapi helyzetben.

Az azonban egyből feltűnt, hogy Rhys nem mondta, hogy „Felség”, ahogy Booth szokta. Ez nem zavart – évenként át próbáltam rávenni Bootht, hogy szólítson a keresztnévemen –, de már ebből is látszott, hogy ez az új testőr nem olyan lesz, mint a régi.

– El kell költöznie!

– Hogy mondja?

– Ez a ház... – Rhys a tágas, de barátságos kétszobás lakrészem felé biccentett – ...biztonsági szempontból kész rémálom. Nem tudom, ki hagyta jóvá ezt a helyszínt, de innen mindenképp mennie kell.

A pillangók csikorogva fékeztek a hasamban.

Még egy perce sem ismerjük egymást, és máris úgy parancsolgat itt nekem, mintha ő lenne a főnök. *Kinek képzeled ez magát?*

– Két éve lakom itt. És még soha nem ért kellemetlenség.

– Elég, ha egyszer történik baj.

– Nem költözöm sehová – mondtam, még hozzá olyan hangsúllyal, amit csak nagyon ritkán használok, de Rhysnek ettől a lekezelő modorától egy pillanat alatt a plafonon voltam.

Minden iránta érzett vonzalmam hamuvá lett, és olyan gyors halált halt, amire a másik nem képviselőivel folytatott interakcióim során eddig még soha nem volt példa.

Na, nem mintha bármi is lehetett volna köztünk. Végül is a fickó a testőröm, de attól még lehetett volna egy kicsit kedvesebb, hogy ne akarjam mindjárt az első percben át rugdosni a következő évszázadba.

Férfiak. Csak addig jó velük, amíg nem nyitják ki a szájukat.

– Maga a biztonsági szakember – tettem hozzá hűvösen.
– Oldja meg!

Rhys haragos szemmel nézett rám vastag, sötét szemöldöke alól. Már nem is emlékeztem, hogy mikor néztek rám utoljára ilyen rosszallóan.

– Igenis, *Felső*... – mondta, de a hangsúlyával sikerült a titulusomat olyan nevetségessé tennie, hogy a gyomromban a felháborodás parazsa szinte fehéren izzott.

Már nyitottam is a számat, hogy jól visszavágjak neki, csak éppen azt nem tudtam, hogy mit mondjak, hiszen nem volt nyíltan ellenséges... De Booth még időben közbeszólt, nehogy olyasmit mondjak, amit később megbánnék.

– Ne menjünk be inkább? Mindjárt elered az eső – mondta gyorsan.

Rhys és én felnéztünk. Tiszta, kék ég ragyogott vissza ránk. Booth megköszöri a torkát.

– Az ember soha nem tudhatja. Egy zápor a semmiből is elő tud jönni – motyogta. – Csak ön után, *Felső*.

Feszült csendben léptünk be a házba.

Leráztam a vállamról a kabátomat, és felakasztottam a rézfogasra az ajtó mellett, nem akartam tovább rontani a helyzetet.

– Kér egy italt?

Még mindig elég ingerült voltam, de utáltam a konfrontációt, és egyáltalán nem akartam, hogy ilyen rosszul induljon a kapcsolat az új testőrömmel.

– Nem – Rhys végignézett a nappalin, amit én rendeztem be jádezőld és krémszínű árnyalatokban. Volt egy házvezetőnő, aki havonta kétszer végzett nagytakarítást, de amúgy magam tartottam rendben a lakást.

– Talán egy kicsit megismerhetnénk egymást – javasolta Booth barátságosan, bár egy árnyalatnyival hangosabban a kelleténél. – Mármint, úgy értem, hogy *Felső* és Rhys. Megbeszélhetnénk az igényeket, elvárásokat, a napirendet...

– Igen, ez jó ötlet. – Egy feszült mosolyt villantottam, és intettem Rhysnek a kanapé felé. – Kérem, foglaljon helyet!

A következő negyvenöt percben átbeszéltük, hogyan zajlik majd az átadás-átvétel. Booth hétfőig marad hivatalosan a testőröm, Rhys viszont innentől szintén velem lesz, a háttérből figyeli a dolgokat, hogy egy kicsit belekóstoljon, pontosan hogy is megy nálam ez az egész.

– Ez így rendben is van – mondta Rhys és becsukta a dossziét, amiben a heti menetrendem és a részletes időbeosztásom volt, valamint a közelgő nyilvános események, illetve tervezett utazások. – De hadd legyek őszinte, Bridget hercegnő. Nem ön az első, és minden bizonnyal nem is az utolsó királyi családtag, akit van szerencsém védeni. Öt éve dolgozom már a Harper Securitynél, és még soha egy ügyfelemnek sem esett bántódása, amíg az én védelmem alatt állt. Szeretné tudni, hogy miért?

– Hadd találjam ki! Az ön káprázatos vonzerejét látva a merénylők inkább felajánlották a szolgálataikat – mondtam.

Booth elfojtott egy nevetést, amit azonnal igyekezett köhögéssel palástolni.

Rhysnek a szeme sem rebbent. *Nyilván*. A megjegyzésem valóban nem volt olyan vicces, hogy Comedy Central bevette volna a műsorába, de tegyük hozzá, a Szaharában könnyebb lenne vízesésre bukkanni, mint egy csepp humorérzéklet találni Rhys bosszantóan jó testében.

– Két oka is van – folytatta Rhys nyugodtan, mintha meg sem szólaltam volna. – Először is semmilyen szinten nem vonódom bele az ügyfeleim magánéletébe. Az én dolgom kizárólag az, hogy megóvjam önt a fizikai sérülésektől. Ennyi. Nem dolgom, hogy önnek a barátja, a bizalmasa vagy bármi mása legyek. Ez biztosítja, hogy az ítélőképességem makulátlan maradjon. A másik ok pedig az, hogy az ügyfeleim meg szokták érteni, hogyan kell a dolgoknak működniük, ha biztonságban szeretnének lenni.

– És hogyan kell működniük? – Az udvarias mosolyomban volt egy adag figyelmeztetés is, amit ő vagy nem vett észre, vagy egyszerűen csak nem foglalkozott vele.

– Azt teszik, amit mondok, és amikor mondom, ha biztonsági kérdésekről van szó. – Rhys szürke pillantása meg-

ragadta az enyémet. Olyan volt, mintha egy hajlíthatatlan acélfalat bámulnék. – Megértette, Felség?

Felejsük el a szerelmet meg a szenvedélyt! Amire a leginkább vágytam, hogy ott helyben letöröljem azt az arrogáns kifejezést a pofájáról, és a családi ékszerek közé terepeltessem.

Az ujjam hegyét a combomba nyomtam és szép lassan elszámoltam háromig, mielőtt válaszoltam.

És amikor megszólaltam, a hangom elég rideg volt ahhoz, hogy hozzá képest az Antarktisz felkapott tengerparti üdülőhelynek tűnjön.

– Igen – húztam szélesre a mosolyomat. – Mindkettőnk szerencséjére, Mr. Larsen, nekem sem áll szándékomban, hogy az ön barátja, bizalmasa vagy „bármilyen mása” legyek.

Allítása második részét nem is méltattam válaszra... vagyis, hogy azt teszem, amit mond, és amikor mondja. Én sem vagyok teljesen hülye! Mindig is megszívletem Booth biztonsági kérdésekben adott tanácsait, de eszemben sincs Rhys amúgy is felfúvódott egóját tovább hízlalni.

– Helyes. – Rhys felállt. Undorító, hogy milyen magas. A jelenléte kiszorított minden mást a látóteremből, amíg ő volt az egyetlen, akire koncentrálni bírtam. – Első körben fel kell mérnem a házat, mielőtt a következő lépésekre rátérhetnénk, beleértve a biztonsági rendszer frissítését is. Jelenlegi állapotában bármelyik tinédzser képes lenne kiiktatni a riasztót, ha megnéz néhány oktatóvideót a YouTube-on – mondta, majd rosszalló pillantást vetett rám, és kiment a konyhába.

Mi tagadás, köpni-nyelni nem tudtam.

– Ez a... te... – hördültem fel, és rám egyáltalán nem jellemző módon tényleg nem találtam a szavakat. – Ezzel én? Nincs az az isten! – Boothhoz fordultam, aki épp próbált beleolvadni egy óriási cserepes virágba a bejárati ajtó mellett.

– Nem mész te sehová! Megtiltom, érted?

Rhys egyszerűen nem lehet a testőröm. Mert az tuti, hogy az első adandó alkalommal kinyírom, utána meg

a házvezetőnő nyír ki engem, amiért összevézreztem a szőnyeget.

– Ez még csak az első napja. Kicsit túl van pörögve – mondta Booth, akinek az arca épp olyan bizonytalan volt, mint a hangja. – A próbaidő után biztosan jól kijönnek majd egymással, Felség!

Ja... már ha túléljük.

– Igazad van. – Az ujjamat a halántékomra szorítottam és vettem egy mély lélegzetet. *Megoldom.* Korábban is volt már dolgom nehéz emberekkel. Az unokatestvérem például, Andreas, igazi sátánfajzat, meg aztán volt az a brit lord, aki megpróbált az asztal alatt tapizni a monacói Rózsabálon. Csak akkor állt le, amikor „véletlenül” beleszúrta a kezébe a villámot.

Mit nekem egy morcos testőr? Én beképzelt arisztokratákon, levakarhatatlan újságírókon és szemétkedő rokono-
kon edződtem.

Rhys visszatért. És – minő meglepetés – továbbra sem volt vidám.

– Hat olyan biztonsági hiányosságot azonosítottam, amelyeket azonnal orvosolni kell – mondta. – Kezdjük az elsővel: az ablakokkal.

– Melyik ablakkal van probléma? – *Csak nyugi. Őrizd meg a józan eszed!*

– Mindegyikkel.

Booth a kezébe temette az arcát, én pedig azon kezdtem gondolkodni, hogyan tudnám a hajtűmet gyilkos fegyverré változtatni. Rhys és én tuti, hogy nem fogjuk túlélni hét-
főig.

2. FEJEZET

Phyz

BRIDGET VON ASCHEBERG ELDORRA HERCEGNŐJE EGY nap még a sírba visz. Ha nem is szó szerint, de legalábbis a türelmemet a végsőkig próbára teszi és az örületbe kerget. Ebben már most biztos voltam, pedig még csak két hete dolgoztam vele.

Eddig egyetlen ügyfelem sem borított ki ennyire.

Persze, gyönyörű (ami az én pozíciómban rohadtul nem pozitívum) és bájos (mindenkivel, kivéve velem), de engem totál kikészít. Ha azt mondom neki, hogy „jobbra”, ő biztosan balra megy; ha azt mondom, „menjünk”, ő meg sem mozdul. Ragaszkodik hozzá, hogy spontán beugorjon mindenféle tömegrendezvényekre, még azelőtt, hogy esélyem lenne biztosítani a terepet, a biztonsági aggályaimat pedig inkább elméleti filozofálgatásnak veszi, semmint veszélyhelyzetre vonatkozó figyelmeztetésnek.

Bridget elmondása szerint Boothszal így működtek a dolgok, és ez mindkettőjüknek megfelelt. Megmondtam neki, hogy én nem vagyok Booth, szóval engem nem érdekel, hogy korábban mit csinált és mit nem csinált. Ez itt most az én bulim.

Nem mondhatnám, hogy jól fogadta, de nem foglalkoztam vele. Nekem ez nem népszerűségi verseny. Az én dolgom, hogy életben tartsam.

Ezt a feladatot ma este Hazelburg legzsúfoltabb bányájában kellett abszolválnom. A fél Thayer ott tolongott a Kriptában a péntek esti féláras piaakció miatt, és fix, hogy a tömeg messze meghaladta a kocsmáé maximális kapacitását.

Hangos zene, hangos emberek. Amit én a legjobban utálok, Bridget meg a jelek szerint *a legjobban* kedvel, tekintve, hogy mennyire jönni akart.

– Szóval... – mért végig a vörös hajú barátnője, Jules, a pohara karimája felett. – Te a haditengerészet különleges egységénél voltál, mi?

– Igen. – Engem nem tévesztett meg ez a kacér hangnem, meg a bulizós lazaság. Amikor elvállaltam ezt a megbízást, az első dolgom volt alaposan utánanézni Bridget minden ismerősének, és pontosan tudtam, hogy Jules Ambrose veszélyesebb, mint amilyennek mutatja magát. Bridgetre viszont nem jelentett veszélyt, úgyhogy én sem említettem meg, hogy miket művelt Ohióban. Ezt a sztorit mesélje el más!

– Csípem a katonákat – dorombolta.

– Már nem katona, J. – mondta Bridget, de nem nézett rám, miközben felhajtotta az italát. – Amúgy meg túl öreg hozzád.

Ez azon kevés dolgok egyike volt, amiben egyetérttünk. A magam harmincegy évével persze nem voltam ki-mondottan *vénember*, de épp elég szarságot tettem és láttam már az életben ahhoz, hogy annak érezzem magam, főleg ilyen hamvas képű főiskolások között, akiknek eddig még egy normális munkahelyük sem volt.

Én soha nem voltam ilyen hamvas képű, mint ők, még gyerekkoromban sem. Én porban és mocsokban nőttem fel.

Mindeközben Bridget, aki épp velem szemben ült, úgy nézett ki, mint egy mesebeli hercegnő. Nagy kék szemek és buja rózsaszín ajkak a szív alakú arcban, tökéletes alabástrombőr, aranyszőke haja fürtökben omlott a hátára. Fekete felsője fedetlenül hagyta a vállát, a fülében apró gyémántok csillogtak.

Fiatal, gazdag. Királyi vér. Minden tekintetben az ellentétem.

– Negatív. Bejönnek az idősebb pasik. – Jules ráerősített a mosolyára és még egyszer végigmért. – Te pedig durván dögös vagy!

Nem mosolyogtam vissza rá. Annyira azért nem vagyok hülye, hogy az ügyfelem barátnőjével kavarjak. Egyébként meg Bridget önmagában is elég, hogy lefáraszon.

Mármint nem úgy.

– Szállj már le róla! – nevetett fel Stella. *Divattervezés és kommunikáció főszak. Az apja környezetvédő jogász, meg egy államtitkár személyzeti főnöke. Közösségimédia-sztár.* Fejben egy pillanat alatt sorra vettem mindent, amit tudtam róla, miközben lótt egy fotót a koktéljáról az első korty előtt. – Keresz inkább egy korodbelit!

– Azok a srácok unalmasak. Én már csak tudom. Rengeteggel randiztam.

Jules megbökte Avát, Bridget legbelső baráti körének utolsó tagját. Jules beszólásaitól eltekintve egész normális lányok voltak. Sokkal jobbak, mint annak a hollywoodi sztárnak a barátnői, akit volt szerencsém három gyötrelmes hónapig védeni. Az alatt az idő alatt annyiszor láttam nemi szerveket „véletlenül” kivillanni a ruha alól, hogy egy életre is elég volt.

– Aproó, idősebb pasik. Hol a hős szerelmesed?

Ava elpirult.

– Nem tud jönni. Valami konferenciahívása van japán ügyfelekkel.

– Még hogy nem tud jönni! Na, majd meglátjuk – moxyogta Jules. – Hiszen itt vagy egy kocsmában, körülötted csupa részeg, kanos egyetemista srác! Kötve hiszem, hogy... Látod? Kellett nekem az ördögöt a falra festeni.

Követtem a tekintetét oda, ahol egy magas, sötét hajú férfi tört utat magának az említett részeg, kanos egyetemista srácok között.

Zöld szemek, méretre igazított, egyedi ruhák és olyan rideg arckifejezés, amely mellett Grönland fagyos tundrája trópusi szigetnek tűnik.

Alex Volkov.

Ismertem a nevét és a hírét is, még ha személyesen eddig nem is találkoztunk. Bizonyos körökben legendának számított.

Az ország legnagyobb ingatlanfejlesztő cégének *de facto* vezérigazgatójaként Alexnek olyan kapcsolatai és olyan kompromittáló anyagai voltak, hogy a fél Kongresszust, meg az ország 500 legnagyobb vállalatát is simán romba dönthette volna.

Egy pillanatig sem bíztam benne, de Bridget egyik legjobb barátjánőjével járt, ami azt jelentette, hogy a jelenléte elkerülhetetlen.

Ava arca felragyogott, amint meglátta.

– Alex! Azt hittem, üzleti hívásod lesz.

– Hamarabb befejeztük, úgyhogy gondoltam, beugrok – mondta, és a szájával a lány ajkát simogatta.

– Imádom, ha igazam van, márpedig elég sokszor van igazam – villantott Jules egy sokat mondó pillantást Alexre.

– Alex Volkov egy főiskolai bulin? Ki hitte volna, hogy ezt is megérjük!

Alex nem is foglalkozott vele.

A visszafogott R&B után most a legújabb slágerek remix változatai jöttek, amiktől aztán beindult a hangulat. Jules és Stella kimásztak a helyükről, és már mentek is táncolni, Bridget is követte őket, de Ava a helyén maradt.

– Menjetek csak! Én ezt most kihagyom – ásított. – Kicsit fáradt vagyok.

Jules rémült szemekkel nézett rá.

– Még csak tizenegy óra! – mondta, majd felém fordult. – Rhys, gyere, táncolj velünk! Legalább te ne legyél ilyen... istenkáromló – mutatott Avára, aki szoroson odabújt Alexhez, ő pedig védelmezően a vállára tette a kezét. Ava a beszólást egy grimasszal nyugtázta. Alexnek a szeme se rebent. Láttam már nála érzelmesebb jégtömböket is.

Ülve maradtam.

– Én nem táncolok.

– Te nem táncolsz. Alex nem énekel. Nem vagytok ti rokonok? – motyogta Jules. – Bridget, csinálj már valamit!

Bridget rám pillantott, majd elfordította a tekintetét.
– Hagyd békén! Dolgozik. Gyere inkább! – húzta. –
Stella és én nem vagyunk elég jók neked?

Jules durcásan sóhajtott.

– Ja, köszi. Most még büntudatom is legyen?

– Igen, a hercegnőiskolában tanultuk a büntudatkel-
tés finom művészetét – mondta Bridget és a táncparkettre
húzta a barát nőit. – Gyerünk, csajok!

Senki nem lepődött meg, amikor Ava és Alex nem sokkal
később leléptek. Egyedül maradtam az asztalnál, fél szeme-
met a lányokon tartottam, közben pedig a kocsma többi
részét figyeltem. Legalábbis próbáltam. De a tekintetem
a kelletténél gyakrabban tévedt Bridgetre, csakis Bridgetre,
és nem pusztán azért, mert ő volt az ügyfelem.

Már abban a pillanatban tudtam, hogy nem lesz sima
ügy, amikor Christian mondta, hogy ő lesz az új ügyfelem.
Mondta, nem csak úgy felvetette, mert Christian Harper
utasításokban és parancsokban gondolkodik, nem pedig
kérdésekben. Habár mi ketten már elég dolgot csináltunk
végig ahhoz, hogy visszautasíthassam – márpedig kur-
vára azt akartam. Én védjem az eldorrai hercegnőt? Pont
én, aki rohadtul nem akartam, hogy bármi közöm legyen
Eldorrához? A világ összes rossz ötlete közül ez volt a leg-
rosszabb.

Aztán megláttam a fényképet Bridgetről, és észrevettem
valamit a szemében, ami megfogott. Talán a magány vagy
a sebezhetőség volt az, amit próbált elrejtteni a világ elől.
Nem tudom, de bármi is volt, annyit mindenestre elért,
hogy vonakodva bár, de igent mondtam.

Most pedig itt vagyok, és tessék, az új megbízóm alig bír
elviselni. Mondjuk, ez azért nagyjából kölcsönös.

Mekkora egy barom állat vagy te, Larsen!

De bármennyire is dühítőnek találtam Bridgetet, azt
azért be kell vallanom, hogy jó érzés volt olyannak látni,
amilyen ma este volt. Széles mosoly, ragyogó arc, a neve-
téstől és a huncutságtól szikrázó szemek. A tekintetében
nyoma sem volt annak a magánynak, amit azon az igazol-
ványképen láttam, amit Christian mutatott róla.

Kezét a magasba emelte, a csípőjét a ritmusra mozgatta, nekem pedig önkéntelenül is a hosszú, meztelen, tükörsima lábára siklott a tekintetem, mielőtt nagy nehezen sikerült elfordítanom a fejemet. Megfeszült az állkapcsom az erőlködéstől.

Rengeteg gyönyörű nőt védtem már, de amikor először találkoztam Bridgettel, olyasmit váltott ki belőlem, amit azelőtt még egyetlen ügyfelem sem. A vérem forrni kezdett, a farkam megkeményedett, és szinte viszketett a tenyerem, annyira szerettem volna tudni, milyen érzés az aranyszínű haját a markomba szorítani. Ez totál ösztönös reakció volt, teljesen váratlan, és tényleg nem sokon múlt, hogy azonnal lelépjek, mielőtt még elkezdtem volna a munkát, mert ha az ember az én szakmámban csorgatni kezdi a nyálát az ügyfelére, az csak katasztrófával végződik.

De győzött a szakmai büszkeségem, és maradtam. Nagyon reméltem, hogy nem fogom megbánni.

Jules és Stella mondott valamit Bridgetnek, aki bólintott, ők pedig leléptek, gondolom, a mosdóba. Két perc sem kellett, hogy egy rózsaszín pólós, gazdag hülyegyerek elszánt kifejezéssel az arcán meginduljon Bridget felé.

A vállam megfeszült.

Felálltam a helyemről, amikor láttam, hogy a srác elérte Bridgetet és valamit a fülébe súgott. Ő megrázta a fejét, de a hülyegyerek tovább erősködött.

A gyomromban megindult valami sötét érzés. Ha volt valami, amit rohadtul utáltam, akkor azok az ilyen nyomulós parasztok, akik nem értenek a szép szóból.

A csávó Bridget felé nyúlt. Ő még azelőtt elrántotta a karját, hogy elérte volna, és mondott még valamit, az arcán láttam, hogy ezúttal már határozottabban utasította vissza. Erre a kölyök arca elkomorult. Már megint épp meg akarta fogni Bridgetet, de még mielőtt sikerült volna, közéjük álltam.

– Van valami probléma? – néztem le a kölyökre.

A hülyegyerek arcán láttam, hogy apuci pénzének köszönhetően nem volt hozzászokva, hogy nemet mondjanak neki, és ahhoz is túl hülye vagy túl arrogáns volt, hogy

észrevegye, mindössze két másodpercre vagyok attól, hogy úgy átrendezzem az arcát, hogy a legjobb plasztikai sebész sem fogja többet helyrehozni.

– Nincs semmi probléma. Csak felkértem táncolni – mondta, és úgy nézett rám, mintha azt mérlegelné, rám rontson-e.

Ez tényleg nem komplett.

– Nem akarok veled táncolni – lépett elő a hátam mögül Bridget, és ő is lebámult a fickóra. – Már kétszer megmondtam. Ne kelljen harmadszor is. Mert az nagyon nem lesz kellemes neked.

Voltak olyan pillanatok, amikor el tudtam felejteni, hogy Bridget hercegnő, például amikor hamisan énekelt a zuhany alatt – és persze azt hitte, hogy nem hallom, pedig dehogynem –, vagy egész éjjel a konyhaasztalnál ült és tanult.

Ez most nem ilyen pillanat volt. Királyi ridegség sugárzott minden pórusából, az én számon pedig egy apró, elismerő vigyor jelent meg, de aztán gyorsan el is nyomtam.

A kölyök továbbra is csúnyán nézett ránk, de túlerőben voltunk, ennyit még ő is felfogott. Eloldalgott hát, és közben eleresztett egy frusztrált „hülye picsát” a bajsza alatt.

Abból ítélve, ahogy Bridget arca rózsaszínre váltott, egyértelmű volt, hogy hallotta. A kölyök legnagyobb pechjére én is. Egy métert sem tett még meg, amikor olyan erősen megragadtam, hogy felüvöltött. Egyetlen hirtelen csuklómozdulat elég lett volna, hogy eltörjem a karját, de nem akartam jelenetet rendezni, úgyhogy ezt most megúsza.

Egyelőre.

– Hogy mondtad? – A hangom veszélyes élt kapott.

Bridget és én nem voltunk éppenséggel puszipajtások, de attól még illetlen senki nem mondhat rá büntetlenül. Legalábbis az én felügyeletem alatt biztosan nem.

Ez elvi kérdés, meg kurvára alap.

– Se-semmit! – A csávó hangyányi agya végre fogta a szitut, az arca elvörösödött a pániktól.

– Én nem úgy hallottam... – Még erősebben szorítottam, ő pedig már vonított a fájdalomtól. – Mintha valami

csúnya szót használtál volna, ami a hölgyre nézve kimondottan bántó volt. – Újabb szorítás, újabb vonítás. – És szerintem jobb, ha most rögtön bocsánatot kérsz, mielőtt még eldurvul a helyzet, vagy te nem így gondolod?

Nem kellett részleteznem, milyen az, amikor a helyzet „eldurvul”.

– Bocsánatot kérek – motyogta a srác Bridget felé, aki jeges arckifejezéssel nézett rá. De nem válaszolt.

– Nem hallottam kristálytisztán – mondtam.

A kölyök szemében harag villant, de annyira azért nem volt hülye, hogy vitatkozni merjen.

– Bocsánatot kérek! – mondta hangosabban.

– Miért is?

– Amiért... – Most már rettegve nézett rám. – Amiért csúnya szavakat használtam.

– Tovább! – bízattam.

Tanáctalanul húzta fel a szemöldökét.

A mosolyomban több volt a fenyegetés, mint a jókedv.

– Mondd szépen: „Bocsánatot kérek, hogy egy lötytyedt faszú idióta vagyok, aki nem tudja, hogyan kell tisztességesen beszélni egy hölgygel.”

Itt mintha hallottam volna, ahogy Bridget elnyom egy nevetést, de inkább a kölyökre figyeltem. Nagyon úgy nézett ki, mintha meg akarna ütni a szabad kezével, és szinte azt kívántam, bárcsak megtenné. Vicces lett volna nézni, ahogy megpróbálja elérni az arcomat. Legalább húsz centivel voltam magasabb nála, a karjai meg mint egy garnéláé.

– Bocsánatot kérek, hogy egy lötytyedt faszú idióta vagyok, aki nem tudja, hogyan kell tisztességesen beszélni egy hölgygel. – Éreztem, ahogy a neheztelés hullámokban árad belőle.

– Elfogadod a bocsánatkérését? – kérdeztem Bridgettől.

– Ha nem, akkor ki kell vinnem a barátunkat levegőzni egy kicsit.

A kölyök belefehéredett.

Bridget félrehajtotta a fejét, kicsit mintha eltöprengett volna, mire megint egy halvány mosolyra húzódott a szám.
Jó a csaj.

– Úgy vélem – mondta végül olyan hangon, mint aki épp hatalmas szívességet tesz valakinek –, felesleges több időt pocsékolni egy ilyen jelentéktelen alakra.

A jókedvem némileg mérsékelte a bennem forró haragot, ami a korábbi beszólás miatt lángolt fel az ereimben.

– Ezt most megúsztad – engedtem el. – De ha még egyszer meglátom, hogy zaklatod a hölgyet vagy bármely másikat... – itt kicsit lehalkítottam a hangomat –, akkor kezdhetsz is balkézszel gyakorolni mindent, mert a jobb kezdednek örökre búcsút mondhatsz. Most pedig tünés!

Nem kellett kétszer mondanom. A rózsaszín pólós kölyök rögtön elhordta magát, kicsit tolongott még a tömegben, aztán kiment az utcára.

Nem fogjuk hiányolni.

– Köszönöm szépen – mondta Bridget. – Nagyra értékelem, hogy kézbe vetted a dolgot, bár elkeserítő, hogy valaki másnak kellett közbelépnie, hogy vegye a lapot. Az miért nem elég, ha én azt mondom, hogy nem?

Bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Tudod, vannak az idióták, és vannak a seggfejek – mondtam, és kicsit odébb léptem, hogy egy csapat vihogó bulizót elengedjek. – Na, hát kifogtál egy olyat, aki egyszerre volt mindkettő.

Ezzel kiérdemeltem egy apró mosolyt.

– Mr. Larsen, úgy hiszem, végre civilizált emberek módjára beszélgetünk.

– Csak nem...? Valaki ellenőrizze a pokol hőmérsékletét, gyorsan! – mondtam rezzenéstelen arccal.

Bridget mosolya szélesre húzódott, és ez olyan felkészületlenül ért, mint egy gyomros.

– Mit szólnál egy italhoz? – biccentett a bárpult felé – Meghívlak.

– Szolgálatban vagyok – csóváltam a fejem. – Amúgy sem iszom alkoholt.

Meglepetés futott át az arcán.

– Soha?

– Soha. – Se pia, se drog, se cigi. Láttam már, hogy ezek milyen pusztításra képesek, nekem pedig eszem ágában sincs statisztikai adattá válni. – Nem az én stílusom.

Bridget arcán látszott, hogy gyanítja, itt azért többről lehet szó, de nem erőltette a kérdést, amit felettébb nagyra értékeltem. Egyesek mindenbe beleütik az orrukát.

– Bocs, hogy ilyen sokáig tartott! – Jules jelent meg Stellaival a nyomában.

– Elképesztő a sor a mosdóban... – nézett hol Bridgetre, hol rám. – Minden oké?

– Igen. Mr. Larsen volt szíves elszórakoztatni, amíg ti távol voltatok – mondta Bridget pillanatnyi gondolkodás nélkül.

– Komolyan? – vonta fel Jules a szemöldökét. – Milyen kedves tőle!

De sem Bridget, sem én nem kaptuk be a horgot.

– Higgadj le, J.! – hallottam Stella hangját, miközben visszamentem az asztalhoz. A veszély elhárult, Bridget barátnői pedig ismét ott voltak velem. – Neki az a munkája, hogy vigyázzon Bridgetre.

Milyen igaz! Nekem ez itt a munkám. Bridget pedig az ügyfelem. Nem több, és nem is kevesebb.

Bridget rám nézett, a pillantásunk a másodperc töredékére találkozott, aztán megint elfordult.

A kezem megfeszült a combomon.

Persze, hogy vonzódtam hozzá. Gyönyörű volt, okos és olyan a tartása, mint az acélnek. *Még jó*, hogy vonzódtam hozzá. De ez még nem jelenti azt, hogy a következő szintre fogom emelni a dolgokat.

Öt éve voltam már testőr. És még soha egyetlen egyszer sem hágtam át a szabályokat.

Eszemben sem volt most elkezdeni.

3. FEJEZET

Bridget

AZ EGYIK LEGROSSZABB DOLOG A FOLYAMATOS SZEMÉLYI védelemben az, hogy a testőrrel együtt kell élni. Boothszal ez nem volt gond, mert jól kijöttünk egymással, de Rhys és én egy fedél alatt? Rosszul viselték az idegeim.

Hirtelen túl kicsinek éreztem a házamat, és bárhová néztem, Rhys mindenütt ott volt.

Ott kávézott a konyhában. Épp kilépett a zuhanyzóból. Hátról edzett az udvarban, az izmai megfeszültek, a bőre pedig csillogott az izzadságtól.

Közben meg valahogy olyan furcsán családias is volt az egész, Boothszal soha nem éreztem ilyet. Cseppet sem tett szert a dolog.

– Nincs meleged ebben a ruhában? – kérdeztem egy szokatlanul meleg napon, miközben figyeltem, ahogy a fekvőtámaszokat nyomja.

Annak ellenére, hogy őszt volt, jóval húsz fok felett volt a hőmérséklet, és nekem is végigcsorgott egy izzadságcsepp a nyakamon, pedig csak egy könnyű pamutruha volt rajtam, meg jéghideg limonádé a kezemben.

Rhys biztos éppen puhára párolódott a fekete pólóban és az edzőnadrágjában.

– Most arra próbálsz rábeszélni, hogy vetkőzzek? – kérdezte, de közben nyomta tovább a fekvőtámaszokat, és még csak egy kicsit sem lihegett.

Az időjárással egyáltalán nem összefüggésben forróság öntötte el az arcomat.

– Csak szeretnéd... – Oké, nem ez volt a legfrappánsabb válasz, de jobb nem jutott eszembe.

Ami azt illeti, tényleg szívesen megnéztem volna Rhyst felső nélkül. Nem azért, mintha annyira szerettem volna elcsípni a kockás hasának látványát – ami, bár vonakodva, de beláttam, hogy nem lehet más, csak lenyűgöző, ahogy a teste többi része tanúsította –, hanem mert annyira kínosan ügyelt, hogy ne mutakozzon félmeztelenül. Még zuhanyzás után a fürdőszobából kilépve is mindig teljesen felöltözve került elő.

Lehet, hogy egy ügyfél előtt kényelmetlen lett volna neki levetkőzni, bár volt egy olyan érzésem, hogy Rhys Larsent nem sok minden tudja zavarba hozni. Kelltt legyen még valami más is a dologban. Talán egy kevésbé vállalható tetoválás, vagy valami furcsa bőrbetegség, ami csak a felsőtestét érintette.

Rhys befejezte a fekvőtámaszokat, és már oda is lépett a húzódzkodó rúdhoz.

– Most végig stírólni fogsz, vagy van esetleg valami, amiben segíthetek, Hercegnő?

Az arcom tovább hevült.

– Nem is bámultalak. Épp azon imádkoztam, hogy hőgutát kapj. És ha összejön, közlöm, hogy nem tudlak pátyolgatni. Ugyanis sürgősen... olvasnom kell.

Atyaég! Miket beszélek? Ezt még én magam sem értetem.

A két héttel ezelőtti közjáték óta a Kriptában Rhys és én visszatértünk a szokásos csipkelődő-szarkasztikus bánásmódhoz, amit eléggé utáltam, mert sosem voltam az a kimondott gonoszkodó ember, sem pedig szarkasztikus.

Egy vigyor árnyéka jelent meg Rhys szája szegletében, de elhamvadt, mielőtt kiteljesedhetett volna.

– Jó tudni.

Ekkorra már tutira céklavörös volt a fejem, de felszegett állal, és a lehető legméltóságteljesebben mentem vissza a házba.

Hát csak süljön meg a napon! Remélem, gutaütést kap! Talán akkor majd nem lesz ereje ahhoz, hogy ilyen bunkó legyen.

De nem lett semmi baja, és továbbra is rengeteg energiája maradt a piszkálódásra.

– Milyen a könyv? – kérdezte később, miután befejezte az edzést, és belépett, én meg gyorsan a kezembe kaptam a legközelebbi könyvet, amit a nappaliban találtam.

– Észbontó. – Próbáltam a könyvet bámulni, hogy ne Rhys izzadságban úszó pólóját nézzem, ahogy a testéhez tapadt.

A hasán legalább hat kocka szabad szemmel is látszott. Talán megvolt nyolc is. Nem, mintha számoltam volna, vagy ilyesmi.

– El tudom képzelni. – Rhys arca szenttelen maradt, de a gúnyos felhang tisztán kihallatszott a szavaiból. Elindult a fürdőszoba felé, majd anélkül hogy hátranézett volna, hozzátette: – Csak szólok, hogy fordítva van a kezében, Hercegnő.

A könyv fedele csak úgy csattant, ahogy becsuktam, az arcom szinte lángolt. Ez azért elég kínos.

Atyaég! Totál elviselhetetlen! Egy úriember soha nem mondott volna ilyet, csakhogy Rhys Larsen nem volt úriember. Engem az isten nem bortal ver, hanem velem.

A legnagyobb bánatomra ezt egyedül én láttam így. Mindenki mást elbűvölt a morcossága, beleértve a barátnőimet és a menhelyen dolgozókat is, így még csak nem is nyafoghattam senkinek arról, hogy milyen csapás szakadt rám.

– Na, milyen az új testőr? – kérdezte sűgva Wendy, a Mancsok és Karmok egyik tősgyökeres önkéntese. Óvatosan odapillantott, ahol Rhys üldögélt a sarokban, mint valami izmos, kitetovált szobor. – Jól áll neki ez a szűk-szavú izomkolosszus szerep. Szexi!

– Te könnyen beszélsz, nem neked kell együtt élned velem.

Két nap telt el a fejjel lefelé tartott könyves szitu óta, Rhys és én pedig azóta a köszönésen kívül egy szót sem szóltunk egymáshoz.

Mondjuk, én nem bántam. Így könnyebb volt úgy tenni, mintha nem is létezne.

– Azért én szívesen cserélnék veled – nevetett Wendy. – Az én a szobatársam folyton halat süt és bebüdösíti vele a konyhát, és rohadtul nem hasonlít a testőrödre. – Azzal szorosabbra húzta a lófarkát, és felállt. – De nekem most lépnem kell, kezdődik a tanulócsoportom. Megvan minden, ami kell?

Bólintottam. Már jó néhányszor átvettem Wendytől a műszakot, úgyhogy pontosan tudtam, mi a teendő.

Ahogy távozott, sűrű csend ereszkedett a menhelyre. Úgy borult rám, mint egy köpeny.

Rhys nem mozdult a sarokból. Egyedül voltunk, de a tekintete úgy pásztázta a kifutót, mintha arra számítana, hogy bármelyik percben rámugrik egy bérgyilkos a macskaház mögül.

– Fárasztó? – kérdeztem és közben megvakargattam Mező füle tövét. Ő volt a menhely legújabb macskája.

– Micsoda?

– Folyton résen lenni.

Éberem figyelni a leselkedő veszélyt. Persze, neki ez a munkája, de akkor is, még soha nem láttam Rhyst lazítani, akkor sem, amikor csak mi ketten voltunk otthon.

– Nem.

– Az ugye megvan, hogy nem muszáj mindig egyszavas válaszokat adnod?

– Meg.

Lehetetlen egy alak!

– Szerencsére, itt vagy nekem te, te kis aranyos... – mondtam Mezőnek. – Veled legalább lehet értelmesen beszélgetni...

Erre egyetértően nyávogott. Elmosolyodtam. Komolyan mondom, a macskák néha tényleg okosabbak az embereknél.

Újabb hosszú csend következett, de aztán legnagyobb meglepetésemre Rhys egyszer csak megszólalt:

– Miért önkénteskedsz egy állatmenhelyen?

Annyira ledöbbsentett, hogy egyszer az életben nem egy biztonsági óvintézkedésekkel kapcsolatos témával hozakodott elő, hogy a kezem is megállt simogatás közben. Mező megint nyávogott, hogy hangot adjon a tiltakozásának.

Folytattam hát a simogatást, és közben azon tanakodtam, mennyit mondjak el Rhysnek, majd végül egy egyszerű válasz mellett döntöttem.

– Szeretem az állatokat. Szóval, az állatmenhely adja magát.

– Aha.

Éreztem, ahogy a gerincem megmerevedik a hangjában csengő kételytől.

– Miért kérded?

Rhys vállat vont.

– Csak nem ez lenne az első tippem, hogy miket csinálsz szívesen a szabadidődben.

Meg sem kellett kérdezniem, hogy *szerinte* mégis milyen dolgokat szeretek csinálni a szabadidőmben. A legtöbb embernek ehhez elég egyetlen pillantás: a megjelenésem meg a családi hátterem alapján egyből tudják, milyen vagyok, és ami azt illeti, részben igazuk is van. Tényleg szeretek vásárolgatni, meg bulizni, mint bármelyik lány, de ez nem jelenti azt, hogy más dolgok nem is érdekelnek.

– Lenyűgöző, hogy egy hónap alatt milyen mélységekig megismerted a személyiségemet – mondtam hűvösen.

– Utánanézek a dolgoknak, Hercegnő. – Rhys mindig így szólított. Nem volt hajlandó a keresztnevemen szólítani, de az sem állt a szájára, hogy „Felső”. Cserébe én sem voltam hajlandó másképp szólítani, csakis Mr. Larsennek.

Nem hiszem, hogy ezzel bármit is sikerült elérnem, mert semmi jelét nem adta, hogy zavarta volna, de nekem így is adott némi elégtételt.

– Többet tudok rólad, mint gondolnád.

– De azt nem, hogy miért önkénteskedek egy állatmenhelyen. Ideje leporolni a felderítő képességeidet.

Az acélszürke szemek egyenesen rám néztek, én pedig mintha egy kicsi vidámságot is láttam volna bennük, aztán megint leomlottak a falak.

– Touché – mondta kicsit habozva, majd vonakodva hozzátette: – Valóban más vagy, mint amilyenre számítottam.

– Miért? Mert nem vagyok üresfejű és felszínes? – A hangom egy fokkal hűvösebb lett, ahogy megpróbáltam palástolni az égő érzést, amit a szavai hagytak bennem.

– Soha nem mondtam, hogy felszínes vagy üresfejű lennél.

– De céloztál rá.

Rhys elfintorodott.

– Hát, nem te vagy az első királyi nemes a pályámon – mondta. – Sőt, még csak nem is a harmadik vagy a negyedik. Márpedig ők mind elég hasonlóan viselkedtek, és valóban azt vártam tőled is. De te valahogy nem...

– Én valahogy nem... mi? – húztam fel a szemöldököm.

Az arcán egy aprócska mosoly jelent meg, de olyan rövid ideig, hogy majdnem lemaradtam róla.

– Te nem vagy idióta.

Nem tehetek róla. Ezen már tényleg nevettem.

Én nevettem valamin, amit Rhys Larsen mondott. Talán tényleg befagyott a pokol.

– Az anyukám is nagy állatbarát volt – bukott ki belőlem önkéntelenül, amin magam is meglepődtem.

Egyáltalán nem akartam az anyámról beszélgetni, de úgy éreztem, érdemes kihasználni, hogy az igencsak ellenséges viszonyunk egy kicsit békülékenyebb szintre lépett. – Valószínűleg tőle örököltem ezt a hajlamot. De az Udvar tiltja a háziállatokat, úgyhogy az önkéntesség az egyetlen módja, hogy rendszeresen kapcsolatba kerülhessek velük. – Kinyújtottam a kezem és mosolyogtam, ahogy Mező ráterette a mancsát, mintha pacsit adott volna. – Szeretem, de arra is jó, hogy... – kerestem a megfelelő szót. – ...ezáltal közelebb érzem magam az anyukámhoz. Az állatok szeretete csak kettőnké volt. Persze a többieknek sincs baja velük, de az más. Ez a miénk.

Nem tudom, miért tört rám ez a nagy őszinteségi roham. Lehet, hogy csak be akartam bizonyítani, hogy ez nem valami PR-trükk? Miért érdekelt egyáltalán, hogy Rhys mit gondol rólam?

Vagy talán csak beszélnem kellett valakinek az anyámról, aki nem ismerte őt. Athenbergben nem tudtam megemlíteni anélkül, hogy az emberek ne vetettek volna szánakozó pillantásokat rám, de Rhys most is ugyanolyan nyugodtan és rezzenéstelen arccal nézett rám, mint mindig.

– Megértem – mondta.

Egyetlen kis szó, és mégis mélyen érintett, és megvigasztalta egy részem, amelyről nem is tudtam, hogy vigasztalásra szorul.

A tekintetünk találkozott, és hirtelen mintha sűrűbb lett volna a levegő.

Sötét, titokzatos, átható. Rhys az ember veséjébe látott. Pillanatok alatt lehántotta a lélekről a múlt aprólékosan kidolgozott hazugságait, és elérte az alattuk rejlő ocsmány igazságokat.

Vajon az enyémekek közül hányat látott már? Látta a lányt az álarc mögött, aki több évtizedes terhet cipelt, és félt megosztani, aki gyilkolt...

– Gazdám! Fenekelj el, Gazdám! – Börfejnek sikerült épp ezt a pillanatot kiválasztania a szokásos, nagyon oda nem illő kirohanásához. – Kérlek, fenekelj el!

A varázs, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan szerte is foszlott.

Rhys elfordította a tekintetét, én pedig csak bámultam magam elé. A sóhajomból egyszerre áradt a megkönnyebülés és a csalódottság.

– Gazdá... – Börfejnek torkán akadt a szó, ahogy Rhys a szemébe nézett. A madár felborzolta a tollát, majd kicsit pattogott még a ketrecében, végül megállapodott egy helyen, hogy feszült hallgatásba burkolózzon.

– Ez igen! – mondtam, és próbáltam lerázni magamról az előző pillanat nyugtalanító bizsergését. – Szerintem te vagy az első, aki rá tudta bírni Börfejt, hogy a mondat kö-

zépén befogja a csőrét. Gondoltál már rá, hogy örökbe fogadd?

– Egy nagy faszt! Rühellem a mocskos szájú állatokat!

Egy pillanatig bámultuk egymást, aztán apró kis vihogás hagyta el a számát, az ő szeme előtt pedig a vasfüggöny egy pillanatig félrecsúszott annyira, hogy lássam benne a humor csillogását.

A műszak hátralévő részében már nem szóltunk egymáshoz, de a hangulat eléggé megenyhült ahhoz, hogy elhiggyem, Rhys és köztem mégiscsak elképzelhető valamilyen működőképes munkakapcsolat.

Nem igazán tudtam, hogy ez részemről túlzott optimizmus vagy inkább téveszme, de az agyam folyton belekapaszkodott a legkisebb bizonyítékba is, amely azt sugallta, hogy a dolgok nem is annyira reménytelenek, és igenis meg lehet birkózni velük.

A szél belemart a csupasz bőrömbe az arcomon és a nyakamon, ahogy hazafelé sétáltunk. Rhys és én korábban azon is vitatkoztunk, hogy gyalog vagy kocsival jöjjünk, de még ő is belátta, hogy hülyeség lett volna ilyen kis távolság miatt kocsiba ülni.

– Várod már az utazást Eldorrába? – kérdeztem. Néhány nap múlva indultunk Athenbergbe a téli szünetre, Rhys pedig megemlítette, hogy ő még soha nem járt ott.

Reméltem, hogy építhetek arra a néhány pillanatra, amíg felcsillant közöttünk valamiféle bajtársiasság, de nyilván rosszul mértem fel a dolgot, mert Rhys arca gyorsabban komorodott el, mint ahogy a beözönlő zsaruk véget vetnek egy házibulinak.

– Én oda nem szabadságra megyek, Hercegnő. – Ezt az „odát” úgy mondta, mintha fogolytáborba kényszeríteném, nem pedig a *TripAdvisor* értékelése szerint a világ kilencedik legjobb városába, ahol turista csak megfordulhat.

– *Tudom*, hogy nem üdülni mész – mondtam és sikertelenül próbáltam a bosszúságomat palástolni. – De azért lesz egy kis szabadi...

Ebben a pillanatban gumiabroncsok csikorgása töltötte be a levegőt. Az agyamnak annyi ideje sem volt, hogy be-

azonosítsa a hangot, amikor Rhys már be is tuszkolt egy sikátorba, és szorosan a falhoz passzírozott, előrántotta a fegyverét, és a testével az enyémet takarta.

A pulzusom az egekbe szökött, részben az adrenalin-lökettől, részben pedig a testének váratlan közelségétől. Forróság és feszültség sugárzott hatalmas, izmos alakjának minden centiméteréből, és úgy ölelt körül, mint egy gubó, ahogy az autó elszáguldott mellettünk, félig lehúzott ablakaiból hangos zene és nevetés áradt az utcára.

Rhys szívverését a lapockámon éreztem. Sokáig álltunk így, mozdulatlanul a sikátorban, még jóval azután is, hogy a zene már elnémult, és nem hallottunk semmi mást, csak a saját lélegzésünket.

– Mr. Larsen – mondtam halkán. – Szerintem elmúlt a vész.

Nem mozdult. Csapdába estem közte és a téglák között. Két rendíthetetlen fal között, melyek megvédték a világtól. Az egyik kezét védelmezően a falnak nyomta a fejem mellé, és olyan közel állt hozzám, hogy testének minden kidolgozott izmát és körvonalait tökéletesen éreztem a saját testemen.

Újabb hosszú percek teltek el, mire Rhys eltette a fegyverét, és végre felém fordult.

– Biztos, hogy jól vagy?

A hangja mély volt és nyers, a szeme sérülések nyomát keresve pásztázott, pedig tényleg nem történt semmi.

– Igen. Az autó túl gyorsan kanyarodott be a sarkon. Ennyi – hagyta el egy ideges nevetés a számát, de a bőröm kényelmetlenül felhevült, ahogy hevesen fürkészve végignéézett rajtam. – Az jobban megdöbbenett, hogy ilyen vadul bependerítettél ebbe a sikátorba.

– Ezért lett volna jobb mégis kocsival jönni. – Azzal hátalépett, elragadva tőlem a testének melegét, és az utána maradt úrt rögtön a hűvös levegő töltötte ki. Megborzongtam, bárcsak vastagabb pulóvert vettem volna fel. Hirtelen túl hideg lett. – Túl könnyű célpont vagy, és védtelen, ha így sétálgatsz. Ez lehetett volna merénylet is.

Már a gondolattól is majdnem felnevettem.

– Azt azért nem hinném. A macskák előbb tanulnak meg repülni, mintsem hogy Hazelburgben valaki merényletet kísérelne meg ellenem. – Ez volt az egyik legbiztonságosabb város az egész országban, és a legtöbb egyetemistának még csak kocsija sem volt.

Rhyst mindenesetre nem hatotta meg az általam felvázolt költői kép.

– Hányszor kell még elmondanom? Elég, ha egyszer baj van. Mostantól nincs több sétafikálás, kocsival megyünk a menhelyre is.

– De hiszen szó szerint nem történt semmi. Túlreagálsz! – mondtam. A bosszúságom máris visszatért.

Az arca olyan kemény volt, akár a gránit.

– Nekem az a *dolgom*, hogy mindenre gondoljak, ami balul sülni lehet. Ha nem tetszik, rúgj ki! Addig viszont tedd, amit mondok, méghozzá akkor, amikor mondom, ahogy azt már az első nap világosan kértem!

Annak a félig-meddig tűzszünetnek, amit a menhelyen láttam körvonalazódni, nyoma sem maradt. Azt kívántam, bárcsak kirúghatnám. De a személyzeti döntésekbe nem volt beleszólásom, amúgy meg semmi jó okom nem volt rá, hogy kirúgjam Rhyst, eltekintve attól, hogy nem jöttünk ki egymással.

Annyira biztos voltam benne, hogy a menhelyen történetek új fejezetet nyitottak a kapcsolatunkban, de valójában tettünk egy lépést előre, aztán meg kettőt hátra.

Már szinte láttam magam előtt, ahogy Athenbergbe repülünk és órákon át csak a szokásos jeges csend lesz a társaságunk, meg a pofavágások.

Borzalmasan hosszú lesz ez a karácsonyi szünet.

4. FEJEZET

Rhys / Bridget

Rhys

BRIDGET ÉS ÉN NÉGY NAPPAL AZUTÁN ÉRKEZTÜNK MEG Athenbergbe, Eldorra fővárosába, hogy a „nincs több sétafikálás” dekrétumom megnyitotta a második frontot a köztünk dúló hidegháborúban. A repülőút fagyosabb volt, mint egy mártózás télvíz idején egy orosz folyóban, de ez engem aztán nem zavart.

A munkaköri leírásomban nem szerepel, hogy meg kell szeretetnem magam az ügyféllel.

Végignéztem a város szinte üres temetőjén és hallgattam a szél kísérteties üvöltését a csupasz fák között. A hideg átfurakodott a ruháimon, és szó szerint a csontomig hatolt.

Bridget naptárában ma volt az első félig szabad nap, amióta leszálltunk, és sikerült azzal a sokkoló ötlettel előállnia, hogy ezt a kis szabadidőt feltétlenül a temetőben akarja tölteni.

De amikor megláttam, miért, rögtön megértettem.

Tisztas távolságban álltam a két sírkőtől, melyek előtt térdelt, de ahhoz azért elég közel, hogy tisztán lássam a rájuk vésett neveket.

Josefine von Ascheberg. Frederik von Ascheberg.

A szülei.

Tíz voltam, amikor Josefine koronahercegnő belehalt a szülésbe. Emlékszem, annak idején tele volt a néhai hercegnő fényképeivel minden újság, meg a híradó. Frederik herceg pedig néhány évvel később halt meg autóbalesetben.

Bridget és én nem voltunk barátok. Sőt, az együtt töltött időnk nagyobbik részében még csak barátságosak sem voltunk egymással. Most mégis furcsa szorítást éreztem a szívem környékén, amikor láttam a szomorúságot az arcán, ahogy a szülei sírja előtt térdelve magában motyogott valamit.

Kisimított egy hajtincset az arcából, szomorú arca apró mosolyba olvadt, miközben beszélt. Többnyire magáról teszek rá, hogy az emberek miket csinálnak és miket beszélnek, ez az ő magánügyük, de most szinte azt kívántam, bárcsak elég közel lennék, hogy halljam, mi fakasztott mosolyt az arcára.

A mobilom egyet pittyent, én pedig örültem, hogy valami eltereli a figyelmemet ezekről a nyugtalanító gondolatokról, de csak amíg meg nem láttam az üzenetet.

Christian: Tíz percen belül meglesz a név.

ÉN: Nem kell. Hagyd.

Utána jött egy újabb üzenet, de én zsebre vágtam a telefonomat, anélkül hogy elolvastam volna.

Kezdett az agyamra menni.

Christian kitartó egy mocskos tudott lenni, aki szívesen ásta ki mások múltjából a csontvázakat. Azóta le sem szállt rólam, hogy megtudta, Eldorrában töltöm az ünnepeket – tudta jól, hányadán állok az országgal –, és ha nem lenne a főnököm, illetve nem ő lenne az, aki a legközelebb áll ahhoz, hogy a barátomnak nevezzem, az arca már közelebről is megismerkedett volna az öklömmel.

Megmondtam neki, hogy nincs szükségem arra a névre, és valóban így is gondoltam. Harmincegy évig kibírtam anélkül, hogy tudnám, szerintem kibírok még további harmincegyet, vagy amennyi időm van még, mielőtt beadom a kulcsot.

Már épp megint Bridgetre kezdtem figyelni, amikor a közelben elpattant egy gally, majd egy fényképezőgép kattánása hallatszott.

Felkaptam a fejem, és halk morgás hagyta el a torkomat, amint megláttam egy árulkodó szőke hajcsomót egy közeli sírkő mögött.

Tetves paparazzi.

A seggfej vinnyogva próbált meglépni, amikor rádöbent, hogy rohadtul lebukott, én pedig odaugrottam, és épp csak pár lépést tudott megtenni, máris megragadtam a kabátja hátulját.

A szemem sarkából láttam, hogy Bridget aggódva néz körül és feláll.

– Lesz szíves átadni a fényképezőgépet – mondtam olyan kimérten, ami egyáltalán nem állt összhangban a bennem tomboló haraggal. Tudom, hogy a paparazzók levakarhatatlanok, és egyszerűen hozzátartoznak a munkámhoz, amikor magas rangú embereket védek, de azért más valakit úgy lekapni, hogy épp eszik vagy vásárolgat, és megint más, amikor ilyen privát pillanatban lepik meg az embert.

Bridget *a szülei sírját* kereste fel, és ennek a mocsoknak volt mersze idepofátlankodni, hogy a fene essen belé!

– Azt felejtsd el! – hőzöngött a paparazzo. – Ez egy szabad ország, Bridget hercegnő pedig közszereplő. Azt csinállok, amit...

Nem vártam meg, hogy befejezze a mondatot, kivertem a fényképezőgépet a kezéből, majd rátapostam és rípiytára törtem a csizmámmal.

Nem vagyok az a kétszer kérős fajta.

– Ez egy ötezer dolláros gép volt! – tiltakozott üvöltve.

– Örüljön neki, hogy csak a gépét törtem össze – mondtam, és megigazítottam a gallérját, bár a mozdulat inkább volt fenyegető, mintsem az udvariasság megnyilvánulása. – Most pedig öt másodperce van, hogy eltűnjön a szemem elől, mielőtt végképp eldurvulnak a dolgok.

A paparazzo ki volt bukva, de azért ő sem volt hülye. Két másodperc múlva csapat-papot hátrahagyva már el is

tűnt a fák között. Nem sokkal később hallottam, ahogy felbőg egy motor, és egy autó elhajt a parkolóból.

– Ezt ismerem. A National Expressnek dolgozik – lépett mellém Bridget. A látottak egyáltalán nem lepték meg. – Az a bulvárnak is a legalja. Azok után, amit műveltél, nem csodálkoznék, ha holnap egy olyan sztorival állnának elő, hogy beléptem egy sátánista szektába vagy ilyesmi.

– Megérdemelte! – horkantam fel. – Nem bírom az olyanokat, akik képtelenek tiszteletben tartani mások magánéletét.

Aprócska mosoly, napok óta ez volt az első, amit láttam az arcán, és a fagyos levegő is mintha kicsit enyhült volna.

– Ez egy paparazzo. Neki az a munkája, hogy mások magánéletében turkáljon.

– De nem egy kurva temetőben.

– Én már megszoktam ezt. Ha csak kiteszem a lábam a palotából, szinte biztos, hogy akármit csinálok, az bekerül valamelyik újságba – sóhajtotta Bridget lemondóan. – Köszönöm, hogy elintézted, még ha a módszered, nos... agresszívabb is volt, mint ahogy szerintem helyénvaló lett volna. – Egy csipetnyi bánat még mindig volt a tekintetében, én pedig megint éreztem azt a furcsa remegést a mellkasomban. Talán azért, mert nagyon is meg tudtam érteni ezt a szomorúságot – ezt az érzést, hogy egyes egyedül vagyok a világon, és az a két ember nincs mellettem, akiknek az lett volna a dolguk, hogy a világon mindennél jobban szeressenek.

Én soha nem tapasztalhattam meg a szülői szeretetet, úgyhogy annak ellenére, hogy mély űrt hagyott bennem, valójában nem tudtam, pontosan miről is maradtam le. Bridget viszont megtapasztalta, legalábbis az apja részéről, szóval, ha így vesszük, őt még nagyobb a veszteség érte.

Nem azért vagy itt, hogy együttérezz vele, te marha! Azért vagy itt, hogy vigyázz rá. Ennyi!

Bármilyen szépnek vagy szomorúnak is láttam, és bármennyire is szerettem volna letörölni ezt a bánatot az arcáról.

Nem az én dolgom, hogy felvidítsam.

Kicsit hátraléptem.

– Kész vagy? Maradhatunk tovább is, ha akarsz, de egy óra múlva lesz egy találkozó.

– Nem. Mehetünk. Csak boldog karácsonyt akartam kívánni a szüleimnek, és kicsit beszámolni nekik a dolgaimról. – Bridget a füle mögé tűrt egy tincset, hirtelen nagyon feszélyezettnek tűnt. – Tudom, hülyeség, de nálam ez olyan hagyományféle, és úgy érzem, hallják, amit mondok... – Kicsit elmélázott. – Mindegy, mondom, hülyeség.

– Egyáltalán nem az. – Éreztem a mellkasomban azt a szorítást, ami egyre csak terjedt szét bennem, míg végül már fojtogatni kezdtek azok az emlékek, amelyeket jobb lett volna elfelejteni. – Én is ezt csinálom az elesett bajtársaimmal. Már mint azokkal, akiket Washington környékén temettek el, bár azért próbáltam eljutni távolabbi helyekre is.

Miattam haltak meg. Az volt a legkevesebb, hogy leróttam a tiszteletemet a sírjuknál.

– Tartod a kapcsolatot azokkal, akikkel a haditengerészetnél szolgáltál? – kérdezte Bridget, ahogy a kijárat felé haladtunk.

Figyeltem, hogy nem áll-e lesben még néhány paparazzo, vagy más gyanús elem, de nem volt ott senki rajtunk kívül, csak a múlt szellemei.

– Néhánnyal. Nem találkozunk olyan gyakran, mint szeretném.

Nekem az osztagom volt a családom, de a történetek után túl nehéz volt a túlélőknek összejárni. Mind a veszteségeinkre emlékeztettük egymást. Az egyetlen, akivel rendszeresen tartottam a kapcsolatot, a legelső parancsnokom volt még amikor újoncként a haditengerészethez kerültem.

– Miért szereltél le? – Bridget mélyebbre dugta a kezét a kabátja zsebébe, én pedig ellenálltam a készítésnek, hogy átöleljem, hogy a testem hőjével melegítsem. Rohadt hideg volt, és a kabátja nem tűnt elég vastagnak ahhoz, hogy megóvja a szélről.

– Besokalltam. A bevetések, a bizonytalanság, a temetések. Látni, ahogy a társaim a szemem előtt halnak meg.

– A szorítás egyre erősödött, úgyhogy nagy levegőt vettem, mielőtt folytattam. – Az agyamra ment, és ha nem léptem volna le... – *Azt is elveszítettem volna, ami még maradt belőlem.* Lassan csóváltam a fejem. – De ezzel minden veterán így van, nincs ebben semmi különleges.

Elértük a kocsit, de amikor kinyitottam az ajtót Bridgetnek, hogy segítek neki beszállni, ő a karomra tette a kezét.

Lemerevedtem, az érintése szinte perzselt, vadabbul hatolt át a ruhámon, mint a hideg vagy akár a tűz.

– Sajnálom – mondta. – A történeteket is, és hogy kíváncsiskodtam.

– Ez már évekkel ezelőtt történt. És ha nem akarnék beszélni róla, akkor nem beszélnek róla. Nem nagy ügy. – Elhúztam a karom és kitártam előtte a kocsi ajtaját, de az érintésének nyomát továbbra is éreztem a bőrömon. – És nem bánom azt az időt, amit a haditengerészetnél töltöttem. A bajtársaim olyanok voltak nekem, mint a testvéreim, akkor álltam legközelebb ahhoz, hogy igazi családban érezzem magam, és ezt a világon semmiért nem cserélném el. De a front? Az egész más kérdés, abból a szarságból nagyon elég volt.

Ezt még soha senkinek nem mondtam így el. Persze nem is nagyon lett volna kinek, kivéve a régi terapeutámat, de vele anélkül is volt elég dolgunk, amin át kellett rágnunk magunkat, hogy belementünk volna abba, hogy miért hagytam ott a katonáskodást.

– Mégis úgy döntöttél, hogy testőrnek állsz – jegyezte meg Bridget. – Azért az sem valami nyugis meló.

– Megvannak a képességeim ahhoz, hogy jó testőr legyek. – A különleges erőktől később sokan szegődnek el biztonsági cégekhez, és lehet, hogy Christian egy barom, de nagyon meggyőző barom. Olyannyira, hogy egy nappal azután, hogy visszatértem az Államokba, már oda is biggyesztettem a nevem a szaggatott vonalra. – De azt hiszem, egyetlen egyszer sem voltam még ilyen nagy veszélyben, mint amióta te vagy az ügyfelem.

Bridget zavartan ráncolta a homlokát, én pedig majdnem elmosolyodtam.

Majdnem.

– Ugyanis azóta tízszeresére nőtt az esélye, hogy felvágom az ereimet.

Bridget arcáról eltűnt a zavar, a helyét pedig az öröm és bosszúság furcsa keveréke vette át.

– Örülök, hogy megtalálta a humorérzékét, Mr. Larsen. Igazi karácsonyi csoda!

Kuncogás hagyta el a torkomat, de alig ismertem rá a saját hangomra, és mintha valami megmozdult volna a lelkemben, mintha valami arra emlékeztetett volna, hogy más dolgok is léteznek valahol túl a sötétségen, ami olyan régóta kísértett.

Bridget szemében meglepetés villant, mielőtt válaszképp ő is kipuhította a mosolya határait, és az a valami még inkább erőre kapott bennem, és egyre bátrabban emelte fel a fejét.

Visszanyomtam.

Egy nevetés még belefért. Több nem.

– Na, menjünk! – töröltem le a mosolyt az arcomról. – A végén még elkésünk.

Bridget

Ha egy dallal kellene jellemeznem a kapcsolatomat Rhyszel, akkor az Katy Perrytől a „Hot N Cold” lenne. Az egyik percben még veszekedtünk, és ki nem állhattuk egymást, a másokban pedig már nevetgélünk és a szellemes beszólásoknak köszönhetően egyfajta kötődés is kezdett kialakulni köztünk.

Oké, a „kötődés” talán kicsit erős kifejezés arra, ami a temető parkolójában történt. Ha azt mondom, hogy *úgy viselkedtünk, mint a normális emberi lények*, az talán valamivel pontosabb. És Rhys nem is annyira nevetett, inkább csak magában kuncogott, bár, ki tudja, lehet, hogy ez nála már nevetés. Nagyjából annyira nem tudtam elképzelni,

ahogy hátravetett fejjel hahotázik, mint hogy Dwayne Johnson balettozik.

De ha valamit megtanultam az elmúlt egy hónap alatt, akkor az az volt, hogy igenis ki kell használnom, hogy a kapcsolatunkban vannak hullámhegyek és hullámvölgyek. Így a helyi gimnáziummal előre egyeztetett „meglepetésszerű” látogatásom után, ahol a kedvességről és a mentális egészség fontosságáról tartottam beszédet, bedobtam egy témát, amit az elmúlt héten gondosan kerültem.

– Általában tovább szoktam Eldorrában maradni az ünnepekre, de most örülök, hogy korábban repülünk vissza – jegyeztem meg, *csak úgy mellékesen* az iskola melletti étteremben.

Semmi válasz.

Amikor már épp azt hittem, hogy Rhys nem kapja be a csalit, megszólalt:

– Ki vele, Hercegnő. Mit akarsz?

Tessék, már megint kezdi.

Kicsit elkomorult az arcom. Amikor vele beszéltem, folyton olyan érzésem volt, mintha valami kisgyerek lennék, aki a szüleitől kér engedélyt, ami kész röhej, de valahogy olyan tekintélyt sugárzott, hogy tisztára elfelejtettem, hogy ő az én alkalmazottam, nem pedig fordítva.

Oké, nem az én alkalmazottam volt, hanem a Udvaré, illetve azé sem, csak egy vállalkozóé, de ezt most hagyjuk.

– A kedvenc együttesem januárban koncertezik Washingtonban. Avával már meg is vettük a jegyeket – mondtam.

– Az együttes neve és a helyszín?

Megmondtam.

– Utánanézek, és majd közlöm az eredményt. – Rhys becsukta az étlapot, amikor látta, hogy jön a pincér. – Nekem egy burgert lesz szíves, közepesen átsütve. Köszönöm.

Leadtam én is a rendelésemet, és megvártam, amíg a pincér odébbáll, majd feszült hangon megismételtem:

– Már megvannak a jegyek.

Értsd: *mindenképpen elmegyek, akár tetszik neked, akár nem.*

– Reméljük, visszaválthatóak azok a jegyek.

Fürkésző szeme végigsiklott az éttermen, és egyetlen apró részlet sem kerülte el a figyelmét sem a személyzetet, sem pedig a helyiséget illetően.

És már jött is az újabb hullámvölgy a kapcsolatunkban. Óraműpontossággal.

– Neked nem az a dolgod, hogy irányítsd az életemet. Nem kellene folyton a túlaggódó szülőt játszani! – Egyre ingerültebb lettem. Komolyan, ennél még az is jobb lenne, ha egyfolytában utálnám, mert ez az érzelmi hullámvasút kezdett nagyon kimeríteni. – Hogy-hogy nem rúgtak még ki? A korábbi ügyfeleid nem tettek panaszt a cégeteknél, hogy ilyen... ilyen...

Rhys felvont szemöldökkel várta, ahogy a megfelelő kifejezést keresem.

– ...ilyen basáskodó hajlamaid vannak? – fejeztem be bénán. *A francba.* Sértések terén azért még van hova fejlődni.

– Egyszerűen én vagyok a legjobb. Ezt ők is tudják, és te is tudod – mondta arrogánsan. Majd előre hajolt, a tekintete elkomorult. – Komolyan azt hiszed, hogy atyáskodni akarok feletted? Eszemben sincs. Ha gyerekekre vágnék, elmennék irodai munkára, és beköltöznék valami csillivilli külvárosi házikóba, alacsony kerítéssel meg kutyával. Azért csinálom ezt a melót, hogy életeket mentsek, Hercegnő. Azelőtt rengeteget életet oltottam ki, most pedig... – Hirtelen elhallgatott, de szavai ott lebegtek az asztal felett.

Eszembe jutott, amit a parkolóban mondott. *Besokalltam. A bevetések, a bizonytalanság, a temetések. Látni, ahogy a társaim a szemem előtt halnak meg.*

Rhys nem részletezte, hogy pontosan mi történt azokon a bevetéseken, de nem is volt rá szükség. El tudtam képzelni.

A büntudat és az együttérzés egyszerre vert gyökeret a gyomromban, és tekeredett rá a szívemre.

Ezért nem tudtam, hogy pontosan hányadán is állok vele. Utáltam a hozzáállását meg a tetteit, de őt magát nem, mert pontosan értettem, hogy miért tette azt, amit.

És ebből a dilemmából nem láttam semmilyen kiutat.

– Elég egyszer hibázni – fejezte be Rhys. – Egyetlen másodperc kihagyás, és máris egy aknamezőn találhatod magad, úton a túlvilágra. Egyetlen rossz döntés, és máris golyót kapsz a fejedbe. – Hátradőlt, az árnyékok épp a sűrke szemére estek. – Úgyhogy engem kurvára nem hat meg, hogy már megvettétek a jegyet. Én akkor is megnézem azt a helyet, és ha bármi nem stimmel velem, akkor nem més. Ennyi.

Az agyamban legalább egy tucatnyi válasz kavargott, de valahogy pont az jött ki a számon, amit a legkevésbé akartam kimondani.

– Azért mi nem háborús övezetben vagyunk – mondtam gyengéden. – Nem kell a nap huszonnegy órájában vigyázni rám.

Rhys állkapcsa megkeményedett, és ugyan a haditengerezészetet már évekkorábban otthagya, most azon tűnődtem, vajon mióta vívhatja a belső harcait önmagával.

– *Az élet maga*, az a háborús övezet, Hercegnő. Minél előbb megérted ezt, annál nagyobb biztonságban leszel.

Bár az én életem sem volt tökéletes, azért sokkal jobb volt, mint a legtöbb emberé. Ezzel én is tisztában voltam. Burokban nőttem fel, és mindvégig védve voltam az emberiség legrosszabbjától, ami hihetetlen nagy kiváltság. De a gondolat, hogy úgy kellene élnem az életet, mintha folyton háborúban állnék a világgal, végtelenül elszomorított.

– Szerintem az élet többről is szól, mint hogy az ember próbál nem meghalni – mondtam és végig Rhys szemébe néztem, amíg a pincér kihozta a rendelést, és mindent letett az asztalra. – Ez csak egy koncert. És megígérem, hogy nem lesz semmi baj.